

pligtige og hvilke ikke. Men det er den rene Formalisme. Det hele er ikke mere indviklet, end at enhver kan se, naar der skal affattes en Nota og naar ikke. De Tilfælde, hvor der skal affattes Notaer, naar private køber og private sælger, er saa ligefremme og klare, at Finansministeriet ikke behøver at udøve nogen særlig Kontrol dermed, det vil gaa af sig selv.

Den ærede Minister forstod ikke min Lignelse. Men den var dog ganske klar og svarede til, hvad der sker ved Indgangen og Udgangen i en Børssal, hvor der kræves Spærrepenge. Publikums køb og Publikums salg svarer til Børssalens Indgang og Udgang, og naar man sørger for, at der baade ved Indgangen og Udgangen bliver opkrævet Stempelafgift, maa det være tilstrækkeligt. Jeg synes ikke, den ærede Minister har Ret i, at det er Lovforslagets Idé, at Køb og Salg uden videre skal være stempelpligtige. Nej, Lovforslagets Idé, i alt Fald dets Forbilledes Idé, er meget mere, at naar der sker effektivt Publikums køb og Publikums salg, skal det falde ind under Loven, men naar der foreligger Kommissionskøb, skal det ikke falde ind derunder. I de Tilfælde, som jeg har talt om, foregaar der ganske vist et formelt Køb og Salg, men realiter foregaar det ikke. Det egentlige Køb og Salg foregaar kun i det Øjeblik, hvor det vedkommende Papir gaar tilbage til Publikum. Det er en ren Formsag, at Vekselereren indtræder som Køber, han indtræder kun rent formelt, for atter kort efter at sælge. Det hele er et rent Gennemgangsstadium. Det kan ikke siges at stride mod Lovens Idé, det er tværtimod i Overensstemmelse med den, hvis man følger den af mig angivne Maade at ordne denne Sag paa.

Den højtærede Minister siger angaaende Tilsynsbestemmelserne, at naar jeg i Ændringsforslaget under Nr. 20 skriver: „Det nærmere herom fastsættes af Finansministeren“, giver jeg ham en langt større Myndighed i disse Forhold, end han selv foreslaar, og det var en Selvmodsigelse, idet jeg netop ikke vilde have, at Finansministeren skulde have Myndighed i disse Forhold, og saa gav jeg ham dog ved denne enkelte Linie en langt større Myndighed, end han selv har tænkt sig. Men saaledes forholder det sig slet ikke. Det er ogsaa en Maade at jonglere med Ord paa. Det forholder sig saaledes, at den egentlige Begrænsning er indført i mit Ændringsforslag under Nr. 19, der i det hele angaar Tilsynet. Jeg har overhovedet ikke ønsket at begrænse Finansministeriets

Myndighed i disse Forhold. Jeg har ønsket at begrænse Tilsynsmændenes, de unge Menneskers Myndighed, og den egentlige Begrænsning falder derfor paa dette, at Tilsynet først skal træde i Virksomhed, „naar der ved Klage, Mistanke eller andre særlige Omstændigheder findes Anledning dertil“. Det er en alvorlig og effektiv Begrænsning. Men der maa selvfølgelig være en Autoritet, der bestemmer, under hvilke Former og paa hvilken Maade Tilsynet skal træde i Virksomhed, og jeg har den fulde Tillid til, at Finansministeriet som saadant meget godt kan klare den Sag.

Den højtærede Finansminister bemærkede, at de 20,000 Kr., som han anslog Udgiften ved dette Tilsyn til, dog var billigt, naar man fik 2 Mill. Kr. ind. Ja, det kan den højtærede Minister i og for sig have nogen Ret i, men naar man ogsaa kan slippe for de 20,000 Kr.s Udgift, er det dog endnu skønnere. I det hele er 20,000 Kr., som man giver ud til Unytte, dyre Penge. Og hvorfor skal man ødsle, ogsaa med Smaapenge, selv om man er Finansminister?

Dernæst sagde den højtærede Minister i sine Bemærkninger om Vekselen, at man — jeg tillader mig atter her at citere den højtærede Minister saa vidt muligt ordret — intet Øjeblik ved, naar den skal drages frem og benyttes, og derfor bliver den nok stemplet. Men det er netop denne Forudsætning fra den højtærede Ministers Side, som er faktisk urigtig. I en Mængde Tilfælde ved nemlig de paagældende ganske nøje, at den ikke kommer frem. Hvorfor i al Verden skulde de tage Vekselen frem før i det Øjeblik, den skal præsenteres? Det er netop et ret hyppigt Tilfælde, at den handlende giver en Accept til sin Sælger paa den Betingelse, at Vekselen ikke kommer ind i Omsætningen, ikke bliver diskonteret, men bliver liggende i vedkommendes Portefeuille til Forfaldsdagen, hvor den handlende da møder op og betaler. I disse meget hyppige Tilfælde, hvor Forudsætningen altsaa er den stik modsatte, at Dokumentet ikke drages frem, vilde der være den selv samme Mulighed for at snyde som her. Ogsaa der er der to, som skal være med. Og naar man i et Forhold som dette kan lade Tingene gaa af sig selv og stole paa, at de to under normale Forhold ikke bliver enige om at snyde, maa man ogsaa kunne det paa dette Omraade. Det nytter ikke, at den højtærede Minister siger, at man dog kender Tilfælde, hvor der har været to om at snyde, ja, hvor hele Personalet har været vidende om